

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ ਹੈ, ਇਸ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਸਕਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਜੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹਿਜ ਮਨ ਲੈਂਦੇ, ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਮਝਦੇ - ਇਸਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਹਨ, ਉਹ ਬਾਪ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਮਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਭਗਤ ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲੱਗਦਾ। ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਇੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ, ਦੂਜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਦੀ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ। ਕਿਸਦੀ ਯਾਦ ਹੈ? ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੋਗੇ। ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਅਨੇਕਾਨੇਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਨੂੰ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ। ਉਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਵਰਸਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜਾਕੇ ਹਾਫ਼ ਪਾਰਟਨਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਭਰਾ - ਭਰਾ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿਣ ਮਾਤਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿੰਦੂ - ਮੁਸਲਿਮ ਭਰਾ - ਭਰਾ। ਅਰੂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਅਰੂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਭਰਾ - ਭਰਾ ਮਤਲਬ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ। ਸਭਦਾ ਪਾਰੂ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਖਿਵੈਯਾ ਪਾਰ ਲਾਓ ਮਤਲਬ ਸੁੱਖਯਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲ ਕੇ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਮੂਲਵਤਨ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਨਕਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਸਵੀਟਯਾਮ, ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਦੀ ਨਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਯਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਸਮਝੋ ਇਹ ਇੰਜੀਨਿਅਰ ਹੈ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਹੂਬਹੂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਇੰਜੀਨਿਅਰ ਬਣੇਗਾ। ਇਹੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇਸ਼ ਕਾਲ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਉੱਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਘੱਟ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਸਭਨੂੰ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ, ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਖੇਡ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ, ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜੇ ਉੱਪਰ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਫੇਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦੀ ਹੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਫੇਰ ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦੇ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ - ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਿਗਰ ਜਾਣੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਜਾਂ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਾ ਇਹ ਤਾਂ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਜੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਕਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਯਾਨੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਫੇਰ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਰਾਜਯਾਨੀ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋਈ - ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।

ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਾਲਾ ਵੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਫਲਾਣੇ - ਫਲਾਣੇ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਬਣਨਗੇ। ਪਰ ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਹਾਰ ਵੀ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਕਮਾਂਡਰ ਹੈ, ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਮਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮਰਨਾ ਮਤਲਬ ਅਵਸਥਾ ਘੱਟ ਹੋਣਾ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰਨਾ। ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਸ਼ਚਰਿਆਵਤ ਸੁਨੰਤੀ, ਕਥੰਤੀ, ਭਾਗੰਤੀ... ਐਹੋ ਮਮ

ਮਾਇਆ... ਫਾਰਖਤੀ ਦੇਵੰਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਰਜੀਵਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਰਾਮਰਾਜ ਤੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਫੇਰ ਯੁੱਧ ਵਿਖਾਈ ਹੈ - ਕੇਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ। ਫੇਰ ਅਸੁਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਯੁੱਧ ਵਿਖਾਈ ਹੈ। ਇਕ ਯੁੱਧ ਵਿਖਾਉ ਨਾ। ਦੇ ਕਿਉਂ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਦੀ ਕਿ ਗੱਲ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਹਿੰਸਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ, ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਹੀ ਯੋਗਬਲ ਦੀ ਗੱਲ। ਹਥਿਆਰਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਕਤ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਰਸ਼ੀਆ ਅਤੇ ਅਮੇਰਿਕਾ ਦੇ ਭਰਾ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਦੀ ਹੈ ਕੰਮਪੀਟੀਸ਼ਨ, ਬੰਬ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਦੋਨੋਂ ਇੱਕ - ਦੋ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਦੋਨੋਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹੂਬਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਪਾ ਸੱਕਣ। ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜੇ, ਮੱਖਣ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਸਰਾ ਖਾਂ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਬਣਵਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਸੀਂ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਦੋਨੋਂ ਹਨ ਬਹੁਤ ਪਾਵਰਫੁੱਲ। ਜਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਮਦਦ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਧੰਧਾ ਹੈ ਜ਼ਬਰਦਸਤ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਦੇ ਬਿੱਲੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜੇ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਬਾਰੂਦ ਆਦਿ ਕੰਮ ਆਏ। ਜਿੱਥੇ - ਕਿੱਥੇ ਦੇ ਨੂੰ ਲੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ - ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਪਹਿਲੇ ਵੱਖ ਸੀ ਕੀ। ਦੋਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਸੀ, ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ - ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ। ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਹਨ, ਮੱਖਣ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਸੀਂ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਮੱਖਣ ਮਤਲਬ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਿੰਪਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾਇਸਲੇਸ ਵਰਲਡ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਸਤੋਪਧਾਨ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਹੈ ਹੀ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰਾ। ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਕਲਯੁੱਗ ਹਜੇ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਰ ਚੱਲੇਗਾ। ਅੱਛਾ, 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪੂਰੇ ਹੋ ਫੇਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਨਦੀਆਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ, ਇਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਖੁਦ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਹੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਮਿਲਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਉਹ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁੱਗ ਦੀ ਉਮਰ 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਰ ਕਹਿਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਗਪੌੜੇ ਹਨ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋ, ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਇਸ ਧਰਮ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਭਗਤੀ ਤੇ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫੁਲ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰੇਜ਼ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਗੀਤਾ ਹੀ ਹੈ ਭਾਰਤ ਦਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਧਰਮ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ, ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਦਿ - ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੂਜਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਅੱਜਕਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਦਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਹੋ। ਉਹ ਹਨ ਹੱਠਯੋਗ ਰਿਸ਼ੀ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਹੈ ਕੱਚਾ, ਹੱਦ ਦਾ। ਸਿਰਫ਼ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡਣ ਦਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਨਿਆਸ ਜਾਂ ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫੇਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਪਤਿਤ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਅਸਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬਾਪ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਲੋਕੀਂ ਤਾਂ ਅੱਧੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਗੁਰੂ ਕਰਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੇਲੇ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬਿਠਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ। ਉਹ ਫੇਰ ਹੈ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਚੇਲੇ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਹੱਕ। ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ। ਸ਼ਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਜਨਮਪਤ੍ਰੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸੁਣਾਉਣ ਕਿਵੇਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਿਥੀ - ਤਾਰੀਖ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੀਵਾਲੀ ਮਨਾਉਣਾ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ

ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਚੀਵਾਲੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਨਵਾਂ ਸਾਲ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀਆਂ ਤੇ ਮੇਲਾ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮੇਲੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਪੰਚਾਇਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਦੀ - ਕਦੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੜਾ ਝਗੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਝਗੜੇ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਲਾਡਲੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜੇ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ, ਖਾਦ ਪਈ ਹੈ ਨਾ, ਉਹ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਹੀ ਨਿਕਲੇਗੀ। ਸੁਨਾਰ ਲੋਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੁਨਾਰ ਠਹਿਰਿਆ। ਸਭਦੀ ਖਾਦ ਕੱਢ ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੋਨਾ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਦੀ ਅਗਨੀ ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਭ ਤਾਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਣਗੇ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੇ ਨੂੰ ਪੈ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗੀਲ ਫ਼ਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਗੋਂ ਚੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੇ - ਗੁਰੇ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਤਾਂ ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੇ ਆਉਣ। ਸਭ ਪਛਾਣ ਲੈਣ। ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਗੋਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਫੇਰ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸਭ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਵਕਤ ਤੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਸਭ ਉਹੀ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਸਭਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ 108 ਜਗਤਗੁਰੂ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਅੱਠ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਲਾ ਹੈ ਇੱਥੇ ਦੀ। ਮਾਲਾ ਜਦੋਂ ਫੇਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਫੁੱਲ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਫੇਰ ਹੈ ਮੇਰੁ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਯੁਗਲ ਦਾਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਵਾਲੇ ਨਿਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰੂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਦੇਣਗੇ? ਹੱਠਯੋਗ ਸਿੱਖਣਾ ਪਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਠਯੋਗ ਹਨ, ਰਾਜਯੋਗ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ, ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਹੈ ਹੱਠਯੋਗ, ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਤੰਦੁਰਸਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਰਾਜਯੋਗ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਫਸਟ ਫੇਰ ਪਿੱਛੇ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ। ਤੁਸੀਂ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਬਦਲੇ ਸ਼ਰੀਰ ਸਮਝ ਉਲਟੇ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੇ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣੇ - ਬਣਾਏ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਦੇ ਪਾਰੂ ਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ, ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਅਤੇ ਸਵੀਟ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣਾ ਹੈ।

2. ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।
 ਵਰਦਾਨ:- ਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੈਵੀ ਪਦ ਦਾ ਆਹਵਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਭਵ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਲੋਕ ਵਿਧੀਪ੍ਰਵਕ ਦੀਪ ਜਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਦੀਪਕ ਬੁਝੇ ਨਹੀਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਸੀ, ਘਿਓ ਪਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਵਿਧੀਪ੍ਰਵਕ ਅਵਾਹਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੇ ਦੀਪਕ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਲਬ ਜਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਿਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮਨੋਰਜਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਵਾਹਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਮਤਲਬ ਸਾਧਨਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਸਨੇਹ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਾਰਥ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਅਸਲ ਦਾਤਾ ਰੂਪਧਾਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਅਸਲ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਦੈਵੀ ਪਦ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਖੁਦ ਪੂਜਯ ਦੈਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵਿ੍ਰਤੀ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ ਉਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇਗਾ।
